

Sygn. akt I C 3512/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 października 2019r.

sprawy z powództwa **P. P. (1) (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **P. (...) K. (NIP (...))**

przy udziale interwenienta ubocznego **Przedsiębiorstwa (...) M. D. z/s w K. (NIP (...))**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. nie obciąża w całości powoda kosztami procesu.

Sygn. akt I C 3512/18

UZASADNIENIE

W dniu 18 lipca 2018r. powód P. P. (1) skierował do tut. Sądu żądania zasądzenia od pozwanego S. (...) w K. kwoty 2.700,00zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 maja 2018r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 1 czerwca 2017r. uległ uszkodzeniu należący do niego pojazd m – ki M. o nr rej. (...). We wskazanej dacie syn powoda kierując w/w samochodem poruszając się drogą K. – K. na skutek najechania na dziurę w drodze uszkodził w aucie zderzak przedni, nadkole, błotnik przedni prawy, osłonę pod silnikiem, felgę przód strona prawa oraz oponę przód strona prawa. Zdaniem powoda przyczyną zaistnienia zdarzenia i powstania szkody był niewłaściwy stan techniczny drogi.

Powód podniósł, iż o naprawienie szkody zwracał się bezpośrednio do zarządcy drogi – S. (...) w K., Ubezpieczyciela Towarzystwa (...) oraz do wykonawcy czynności naprawczych jezdni – Przedsiębiorstwa (...), natomiast każdy z tych podmiotów negował swoją odpowiedzialność za szkodę oraz obowiązek jej naprawienia.

Na rozprawie w dniu 26 października 2018r. powód sprecyzował oznaczenie pozwanego Powiatu K..

W odpowiedzi na pozew pozwany P. (...) K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwany podniósł, iż powód nie wykazał, że do zdarzenia doszło na odcinku drogi będącej w zarządzie pozwanego, że droga została przekazana w tym czasie do wykonania czynności naprawczych Przedsiębiorstwu (...) M. D. z/s w K., a także brak związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a skutkiem. Pozwany zakwestionował ponadto wysokość żądanej przez powoda kwoty odszkodowania.

Zarządzeniem z dnia 26 listopada 2018r. zawiadomiono o toczącym się postępowaniu (...) S.A. V. (...) z/s w W. oraz Przedsiębiorstwo (...) M. D. z/s w K..

W piśmie procesowym z dnia 21 stycznia 2019r. Przedsiębiorstwo (...) M. D. z/s w K. zgłosiło interwencję uboczną po stronie powodowej.

Interwenant uboczny Przedsiębiorstwo (...) M. D. z/s w K. wniosło o zasądzenie od pozwanego P. (...) K. na rzecz powoda P. P. (1) kwoty 2.700,00zł zgodnie z żądaniem pozwu oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na interwencję uboczną pozwany podtrzymał w całości swoje stanowisko procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu (...) syn powoda P. S. P. kierując samochodem m – ki M. (...) o nr rej. (...) poruszając się na drodze w miejscowości K., gm. Lisków na wysokości posesji (...) miał najechać na dziurę w jezdni, co miało skutkować uszkodzeniem prawego koła przedniego pojazdu.

(kopia dowodu rejestracyjnego k. 9-10, zdjęcia k. 11-20, zgłoszenie roszczenia z polisy OC zarządcy drogi k. 26-28, oświadczenie świadka wypadku k. 39-42, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 82, przesłuchanie powoda P. P. (1) k. 90v 00:12:43-00:19:40, k. 143)

Pozwany P. (...) K. jako zarządca dróg dokonał przeglądu i oceny znajdujących się w jego administrowaniu substancji drogowej i dostrzegł konieczność podjęcia niezbędnych działań zapobiegawczych w ramach kompetencji zarządcy drogi w celu usunięcia wad fizycznych nawierzchni w miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów.

W związku z powyższym na podstawie umowy z dnia 21 kwietnia 2017r. pozwany P. (...) K. zlecił Przedsiębiorstwu (...) M. D. z/s w K. wykonanie remontu cząstkowego dróg powiatowych mieszanką mineralno – asfaltową na gorąco, w tym na podstawie zlecenia cząstkowego (drugiego) z dnia 22 maja 2017r. wykonanie do dnia 23 czerwca 2017r. remontu cząstkowego m.in. drogi nr (...) na odcinku od K. przez K., Z., Ż. do L. i w dniu 22 maja 2017r. i w tym celu przekazał Przedsiębiorstwu (...) M. D. z/s w K. teren wykonania prac remontowych drogi. Do odbioru zleconych prac doszło w dniu 3 lipca 2017r.

Na odcinku drogi, na którym doszło do powstania szkody nie było ustawionych przez Przedsiębiorstwu (...) M. D. z/s w K. znaków informacyjnych o ubytkach, nierównościach, o ograniczeniu prędkości lub innych niebezpieczeństwach na drodze.

Stan techniczny jezdni w miejscowości K. przed zaistnieniem szkody umożliwiał ruch pojazdów, nie stwierdzono tam szczególnego rodzaju niebezpieczeństw. Nie stwierdzono zamknięcia ruchu dla pojazdów na tym odcinku drogi.

(umowa k. 129-137, zlecenie cząstkowe k. 138, protokół przekazania placu budowy k. 139, 176, protokół odbioru częściowego robót i przekazania do użytkowania k. 140-141, specyfikacja istotnych warunków zamówienia k. 146-172, zeznania świadka J. C. k. 142v-143)

Pozwany P. (...) K. posiadał zwartą z (...) S.A. V. (...) z/s w W. umowę odpowiedzialności cywilnej potwierdzoną polisą nr (...) m.in. z tytułu odpowiedzialności zarządcy dróg publicznych zgodnie z ustawą o drogach publicznych.

Powód dokonał zgłoszenia w (...) S.A. V. (...) z/s w W. zaistnienia szkody w pojeździe w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod sygn. akt (...)

W związku ze zgłoszeniem Ubezpieczyciel przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach, którego dokonał oceny rodzaju, charakteru i rozmiarów uszkodzeń w pojeździe powoda oraz przeprowadził kalkulację kosztów naprawy, gdzie ustalił wartość odtworzenia pojazdu powoda m – ki M. (...) o nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia na kwotę 1.603,71zł.

Decyzjami z dnia 17 lipca 2017r. i 25 sierpnia 2017r. nr (...) S.A. V. (...) z/s w W. odmówiła przyjęcia odpowiedzialności z tytułu naprawienia szkody w pojeździe powoda na skutek zdarzenia z dnia 1 czerwca 2017r.

Powód dokonał również zgłoszenia szkody zarządcy drogi – pozwanemu P. (...) K. oraz Przedsiębiorstwu (...) M. D. z/s w K., którzy również negatywnie ustosunkowali się do jego żądań.

(informacja o kosztach naprawy pojazdu k. 21, 83, kosztorys k. 22-25, 84-88, zgłoszenie roszczenia z polisy OC zarządcy drogi k. 26-28, decyzja k. 29, 35, zgłoszenie szkody k. 30, odpowiedź na zgłoszenie k. 31-33, 36, odwołanie k. 34, 37-38, wniosek do Biura Rzecznika (...) k. 43, 45-46, stanowisko Rzecznika (...) k. 47-48, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 49-51, informacja o skierowaniu sprawy do sądu k. 52-53)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 232 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).

Dobór dowodów należy do strony, to ona powinna wskazywać wyłącznie takie, które są dopuszczalne i wiarygodne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw.

Przepis prawa materialnego – art. 6 kc określa na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 kpc stanowi procesowe narzędzie za pomocą, którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. Art. 6 kc zawiera normę decyzyjną, pozwalającą ocenić wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc), czemu powód nie sprostał, w szczególności, że zarządzeniami z dnia 17 maja i 16 października 2019r., został on w trybie art. 5 kpc pouczonej o treści art. 6 kc i 232 kpc, w tym zasygnalizowano powodowi konieczność uzyskania na potrzeby niniejszej sprawy wiadomości specjalnych pochodzących od biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych w celu ustalenia rodzaju, charakteru i rozmiarów szkody w mieniu powoda, istnienia związku przyczynowego oraz ustalenia technik i wysokości kosztów odtworzenia pojazdu powoda do stanu sprzed zdarzenia.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Powód nie wykazał w szczególności, że zły stan techniczny drogi w miejscu zdarzenia był przyczyną sprawczą wypadku pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z jego zaistnieniem. Powód w ten sposób uniemożliwił również

dokonanie oceny zachowania uczestnika ruchu – kierującego pojazdem m. (...) – B. o nr rej. (...) jako właściwego czy niepoprawnego w warunkach zaistnienia zdarzenia drogowego.

Bezczynność dowodowa powoda uniemożliwiła zatem Sądowi poczynienie ustaleń faktycznych w obszarze okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności w obszarze istnienia związku przyczynowego.

Szkoda majątkowa musi pozostawać bowiem w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem w rozumieniu art. 361 § 1 kc.

Na tle art. 361 § 1 kc odnotowania wymaga, że na gruncie tego przepisu „obojętne jest, czy ma miejsce związek przyczynowy bezpośredni, czy pośredni oraz, czy jest to związek przyczynowy złożony, wieloczłonowy, z tym, że odpowiedzialność cywilną uzasadnia jedynie taki związek przyczynowy wieloczłonowy, w którym między poszczególnymi ogniwami zachodzi normalna zależność przyczynowa, a więc każde ogniwo tego związku podlega ocenie z punktu widzenia przyczynowości adekwatnej.

Norma zawarta w przepisie art. 361 § 1 kc opiera się na założeniach teorii adekwatnego związku przyczynowego, w wersji obiektywnej, zwanego też „normalnym związkiem przyczynowym”. Teoria ta zakłada, że związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w grupie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzić istnienie związku przyczynowego jako takiego, lecz należy stwierdzić, że chodzi o następstwa normalne (a nie niezwykle, nadzwyczajne).

Związek przyczynowy należy pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego „przyczyną” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego determinowane jest okolicznościami faktycznymi sprawy. W pierwszej kolejności należy za pomocą testu „*conditio sine qua non*” zbadać, czy określony skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako jego przyczynę, to znaczy, czy oceniany skutek nastąpiłby mimo braku wskazanej przyczyny. Jeżeli odpowiedź jest negatywna, czyli badany skutek nastąpiłby również mimo nieobecności tej przyczyny należy stwierdzić, że nie występuje żaden obiektywny związek przyczynowy i nie ma potrzeby dalszego badania, czy relacje pomiędzy przyczyną a skutkiem są adekwatne w rozumieniu art. 361 § 1 kc. Pojawienie się w przebiegu kauzalnym przyczyny zewnętrznej, nie powiązanej z działaniem lub zaniechaniem podmiotu odpowiedzialnego za powstanie szkody, przesądza o braku związku przyczynowego, jeśli bez przyczyny pierwotnej szkoda i tak powstałaby. Przepis art. 361 § 1 kc wiąże jednak odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę. W razie pozytywnego stwierdzenia, że dany fakt był koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, należy rozważyć, czy wspomniane powiązania można traktować jako „normalne”, tzn. typowe lub oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy. Typowym jest skutek jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na postawie zasad doświadczenia życiowego, wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. Nie mieści się w płaszczyźnie adekwatnego związku przyczynowego skutek, który wprowadzie daje się łączyć z określonym zdarzeniem początkowym w sensie oddziaływania sprawczego, ale jest następstwem nietypowym, tj. nie występującym w kolejności zdarzeń, która charakterystyczna jest dla określonej przyczyny i przez to nie dającym się uwzględnić w ewentualnych przewidywaniach, a zarazem zależny jest w istocie od innych zdarzeń, które w zbiegu z przyczyną wyjściową jawią się jako przypadkowy zbieg okoliczności – por. wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 20 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 968/14, opubl. LEX nr 1770850, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 959/14, opubl. LEX nr 1667508, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 4 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 68/14, opubl. LEX nr 1624064, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 28 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 824/14, opubl. LEX nr 1554766, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 785/13, opubl. LEX nr 1469375.

W przypadku badania istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem szkodzącym, przybierającym postać zaniechania, przeprowadzenie testu *conditio sine qua non* polega na przeprowadzeniu oceny, według zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, z jak dużym prawdopodobieństwem ukształtowałyby się stosunki faktyczne, gdyby zostało podjęte zaniechane działanie.

Stosownie do treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (Dz. U. 2018.2068 – j.t. ze zm.), przy uwzględnieniu wymagań przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. 2016.214 j.t. ze zm.), organ administracji rządowej lub jednostki samorządu terytorialnego, do którego właściwości należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg, jest zarządcą drogi.

Na podstawie art. 20 pkt 4, 10, 10a, 11 w/w ustawy do zarządcy drogi należy w szczególności: utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, w tym weryfikację cech i wskazanie usterek, które wymagają prac konserwacyjnych lub naprawczych ze względu na bezpieczeństwo ruchu drogowego; badanie wpływu robót drogowych na bezpieczeństwo ruchu drogowego; wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających.

Na zarządcy drogi ciąży szeroko rozumiany obowiązek wykonywania ogółu prac remontowych, zabezpieczających i przywracających pierwotny (prawidłowy) stan nawierzchni oraz bieżących robót konserwacyjnych, porządkowych i innych, których celem jest poprawa jakości i zwiększenie bezpieczeństwa ruchu, a jego pierwszoplanowym zadaniem jest utrzymanie drogi w stanie wykluczającym narażenie użytkowników na wypadek, pozostający w adekwatnym związku przyczynowym z ich wykorzystaniem. Obowiązek należytego utrzymania i ochrony dróg nie konkretyzuje się przy tym dopiero w razie zawiadomienia przez osoby trzecie (użytkowników drogi, policję itd.) o istniejącym zagrożeniu jednostki organizacyjnej sprawującej zarząd drogi.

Poprzez należyty stan nawierzchni należy rozumieć, ze względu na szczególne przeznaczenie drogi, zdatność tej drogi do użytkowania w sposób zapewniający bezpieczeństwo korzystających z niej osób trzecich. W tym celu przyjąć należy, że dla zapewnienia właściwego utrzymania nawierzchni drogi podmiot zarządzający drogą zobowiązany jest podejmować nie tylko działania o charakterze interwencyjnym w odpowiedzi na sygnały zgłaszane przez użytkowników drogi, ale również powinien we własnym zakresie podjąć wszelkie starania umożliwiające nie tylko zapobieganie zdarzeniom wpływającym negatywnie na stan nawierzchni, ale przede wszystkim zorganizować własne czynności nadzorcze tak, by zoptymalizować swoje możliwości interwencji niezależnie od informacji ze strony użytkowników dróg.

Praca jednostki organizacyjnej sprawującej zarząd drogi powinna być tak zorganizowana, żeby miała ona możliwość odpowiednio szybkiego stwierdzenia wystąpienia na drodze zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu i podjęcia działań zmierzających do usunięcia tego zagrożenia

O zasadności zarzutu braku wymaganej staranności w dopełnieniu obowiązków decyduje nie tylko sama niezgodność postępowania z zachowaniem modelowym, lecz także możliwość i powinność przewidywania jego następstw warunkowana doświadczeniem życiowym. Należyta staranność nawet w rozumieniu art. 355 § 2 kc oznacza inny rodzaj staranności, dostosowanej zarówno do działającego podmiotu, przedmiotu którego jego działanie dotyczy, jak i okoliczności, w których to działanie znajduje swój przejaw.

Skoro zarządca drogi jest zobowiązany do utrzymania jej w należytych stanie t.j.: utrzymania nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, przeprowadzania okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego i wykonywania robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających, to zaniechanie przeprowadzenia prac naprawczych drogi, w której występowały stwierdzone w tym procesie ubytki musi rodzić odpowiedzialność z mocy art. 415 kc, chyba, że w konkretnym stanie faktycznym ujawnią się przesłanki ekskulpacyjne lub egzoneracyjne.

W świetle art. 429 kc powierzenie czynności profesjonalście w rozumieniu powołanego przepisu in fine przesądza o wyłączeniu odpowiedzialności osoby wskazanej w hipotezie tego przepisu – w niniejszej sprawie –P. (...) K.. Należy

przy tym zauważyć, iż wobec osób trzecich wiążące są wyrażone w art. 429 kc skutki powierzenia przez powiat remontu dróg przedsiębiorstwu trudniącemu się tą działalnością zawodowo.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie wystąpiły okoliczności, a powód ich nie wykazał i nie udowodnił, odpowiedzialności powierzającego (pозwanego powiatu) za szkodę wyrządzoną jego własnym zaniedbaniem na podstawie art. 415 kc czy też art. 417 kc, w szczególności, że pozwany powiat nie realizował właściwego nadzoru nad przedsiębiorstwem, któremu powierzono czynności naprawcze drogi znajdującej się w jej zarządzie oraz że zaniechania takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z powstaniem szkody w mieniu powoda.

Artykuł 429 kc może bowiem znaleźć zastosowanie do wszystkich przypadków powierzenia czynności przez podmioty publiczne, które mają miejsce w sferze dominium - por. Kodeks cywilny. Komentarz. red. dr hab. K. O.. Legalis 2019.

Czynności wykonywane przez zarządcę w zakresie zapewnienia właściwego stanu nawierzchni, zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa jej użytkowników, mają charakter działań faktycznych, często w czysto technicznym wymiarze, i dlatego należy je przypisać do sfery dominium działania organu administracyjnego, a nie imperium.

Mając na względzie powyższe, przyjąć należy, iż art. 417 kc reguluje wyłącznie odpowiedzialność za szkodę powstałą wskutek funkcjonowania państwa i jednostek samorządu terytorialnego w sferze określanej jako „imperium”, tj. działania i zaniechania polegające na wykonywaniu funkcji władczych wynikających z realizacji zadań władzy publicznej mieszczących się w kompetencji określonych podmiotów uregulowanych w przepisach ustrojowych. Poza zakresem tej regulacji pozostaje zaś kwestia odpowiedzialności za działania państwa i jednostek samorządu terytorialnego w sferze „dominium”, czyli obejmującej działalność gospodarczo – majątkową.

W tym zakresie trzeba uznać, iż obowiązki pozwanego powiatu realizowane były jako działania nie władcze i traktować ją należy jako zwykłego uczestnika obrotu cywilnoprawnego, podlegającego ochronie prawnej na równi z innymi uczestnikami tego obrotu na podstawie ogólnych zasad prawa cywilnego.

Art. 417 kc nie stanowi również podstawy odpowiedzialności wymienionego powiatu za działania i zaniechania w sferze usług użyteczności publicznej. W zakresie wyłączonym spod działania art. 417 kc zastosowanie znajdują więc ogólne zasady prawa cywilnego (por. A. Rzebecka – Gil. Komentarz do art. 417 kc Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania - część ogólna, Lex/el 2011).

Konstatując należy stwierdzić, iż w warunkach przedmiotowej sprawy ustalony przez Sąd stan faktyczny pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że pozwany powiat skutecznie zwolnił się z odpowiedzialności za cudzy czyn (art. 429 kc), że pomiędzy działaniem i zaniechaniem pozwanego P. (...) K. a szkodą powoda nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy, który jest nie tylko przesłanką odpowiedzialności za szkodę, ale również rozstrzyga o granicach tejże odpowiedzialności, a ponadto, że powstała na mieniu powoda szkoda była normalnym, typowym następstwem zawnionego działania czy zaniechania pozwanego w prezentowanym przez stronę układzie sytuacyjnym składającym się na zachowania uczestników zdarzenia i ich wpływu na zakres powstałych skutków.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 102 kpc.

Przepis art. 102 kpc ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególnie uzasadnione wypadki, o których mowa w art. 102 kpc zaistniały w stosunku do powoda. Do kręgu tych wypadków należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz – por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 13 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 596/14, opubl. LEX nr 1621084, wyrok s.apel. w B. (...) z dnia 11 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 209/14, opubl. LEX nr 1506655.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.